

Arrest

nr. 289 924 van 6 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 april 2022 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren in het jaar 1995.

1.2. Verzoeker dient op 24 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 7 juli 2021 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 3 maart 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u geboren in het jaar 1995 in Zorabi, provincie Baghlan. U bent Pashtoun van origine en u hangt het soennitisch geloof aan. U ging tot het 5e jaar lager onderwijs naar school en volgde ook 2 of 3 jaar religieuze les in de lokale moskee. U bent twee weken naar een madrassa geweest. Uw vader verdween zo'n 20 jaar geleden. Hij had als mujahedin tegen de Russen gevochten en nadat hij daarmee gestopt was vroeg de taliban hem steeds om met hen samen te werken. Op een dag ging uw vader naar Puli-Khomri maar hij kwam nooit meer terug. U weet niet of uw vader nog leeft en of hij al dan niet met de taliban werkt. U hebt één broer G.W. (O.V.[...]) die in 2010 uit Afghanistan vertrok en die in 2011 de subsidiaire beschermingsstatus in België verkreeg. U trouwde zo'n 3 jaar geleden met F.W. en kreeg met haar een zoon A.W.. U hebt steeds in Zorabi gewoond en leefde er samen met uw moeder, echtgenote en zoon. Sinds uw vertrek uit het land wonen zij in het huis van uw schoonvader, dat eveneens in Zorabi ligt op enkele minuten afstand van waar u woonde. U hebt nog een oom langs moederszijde in Zorabi. U had geen job in Afghanistan en zorgde voor uw familie, behalve toen u voor een korte tijd bij de arbaki (lokale politie) hebt gewerkt.

U vreest de taliban ten eerste omdat zij na uw vertrek uit Afghanistan ontdekten dat u bij de arbaki had gewerkt. U werkte er gedurende één maand aan een checkpoint, maar beëindigde deze job twee maanden voor uw vertrek uit het land omdat uw moeder het niet wilde. Toen u in Afghanistan was heeft de taliban nooit ontdekt dat u voor de arbaki werkte, maar na uw vertrek uit het land heeft een dorpeling u verklikt. De taliban zijn daarop naar uw schoonvader gegaan om te zeggen dat ze wisten dat u bij de lokale politie had gewerkt, hetgeen uw schoonvader ontkende. Uw schoonvader of familie kregen naar aanleiding hiervan geen problemen meer.

Daarnaast vreest u de taliban naar aanleiding van problemen die voortvloeien uit de problemen die uw broer in het verleden met hen had. In 2010 had uw broer een dreigbrief van de taliban gekregen met de boodschap dat hij met hen moest samenwerken omdat zijn vader ook een mujahedin was. Omdat uw broer daar niet op inging kwam de taliban op een dag naar jullie woning. De taliban zei tegen uw broer dat u niet meer naar de school mocht gaan waar u op dat moment naartoe ging. Uw broer weigerde dat. Daarna namen ze u en uw broer mee naar verschillende plekken. U werd gebracht naar de madrassa in Alikhail. Uw moeder, oom langs moederszijde en ouderen vroegen de taliban om jullie vrij te laten. U werd vrijgelaten en keerde terug naar huis, maar uw broer bleef vastgehouden. Na een aantal dagen vasthouding moest uw broer een jongen naar een bepaalde plaats begeleiden om een zelfmoordbom te laten afgaan. Toen ze naar die plek gingen zei uw broer echter tegen de jongen dat hij het niet moest doen en ze vluchtten beide naar huis. Uw broer vertrok nadien meteen naar Kabul en ontvluchtte na korte tijd het land. De dag nadat uw broer zijn opdracht niet had uitgevoerd kwam de taliban naar uw woning om hem te zoeken. G. was op dat moment al uit het huis vertrokken en uw familie zei dat ze niet wisten waar hij was. Daarop nam de taliban u opnieuw mee naar de madrassa in Alikhail waar ze u sloegen. De taliban zei tegen uw familie dat ze u zouden vasthouden zolang G. niet naar hen gebracht werd. Uw familie en ouderen gingen weer bemiddelen, benadrukten dat ze geen contact hadden met G. en dat ze dachten dat de taliban G. nog vasthield. Na 10 à 15 dagen werd u vrijgelaten op voorwaarde dat uw familie G. naar de taliban zou brengen van zodra hij zou terugkeren. Uw familie wist al dat G. het land ontvlucht was, maar om dit voor de taliban te verbergen stuurden ze regelmatig een oudere naar de taliban met de vraag om G. vrij te laten. De taliban bleef regelmatig bij jullie langskomen om naar G. te vragen, maar na een tijd verminderde dit.

Uw familie bleef geregeld contact houden met G.. G. kwam eind 2019 terug naar Kabul om daar zijn echtgenote op te halen en haar mee naar België te nemen. U moest haar toen naar Kabul begeleiden. De taliban ontdekte dat G. in Kabul was, omdat de vrouw van G. dit vlak voor jullie vertrek naar Kabul aan een vriendin had verteld. U verbleef voor één dag in Kabul en uw moeder belde u die dag zeggende dat de Taliban waren langs gekomen en tegen haar hadden gezegd dat ze wisten dat G. in Kabul was en dat u hem daar verwelkomde, hetgeen uw moeder ontkende. U keerde diezelfde dag nog terug naar huis maar ging in de avond naar burelen, waar u de volgende paar dagen verbleef zonder buiten te komen. De twee dagen volgend op uw terugkeer uit Kabul kwam de taliban bij u thuis langs. Ze zeiden tegen uw moeder dat ze haar zonen moest uitleveren of dat ze anders uw zoontje A. zouden meenemen. Er volgde ook een dreigbrief waarin stond dat jullie nog een laatste kans hadden om G. aan de taliban over te leveren en dat men u anders zou doden. Daarop besloot uw familie dat u het land moest verlaten.

U vertrok naar Kabul waar u nog zo'n 2 of 3 dagen verbleef in het huis van een smokkelaar. U vertrok in april 2020 uit Afghanistan en reisde via Iran, Turkije en verschillende Europese landen naar België waar u in juli of augustus aankwam. Op 24 augustus 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in. De taliban kwam sinds uw vertrek nog naar u vragen bij uw moeder en echtgenote, die intussen bij uw schoonvader wonen, maar verder kregen zij geen problemen meer met de taliban omdat uw familie ontkent dat zij nog contact hebben met u.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: uw taskara en die van uw vader, de Afghaanse paspoorten van uw schoonzus en haar dochter, de Belgische paspoorten van uw broer en zijn vier zonen, een brief voor de aanvraag van een bankkaart en een dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Er kan vooreerst geen geloof worden gehecht aan uw werk voor de arbaki en de daaruit voortvloeiende problemen. Vooreerst dient opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw motivatie om bij de arbaki te werken weinig overtuigend zijn. U stelt dat u voor de arbaki wilde werken omdat u zag wat de taliban in uw regio deed en dat u niet indirect tegen de taliban kon vechten maar wel indirect via die job. Gewezen op het feit dat u en uw familie al eerder problemen hadden gehad met de taliban en gevraagd of het dan geen risico was om bij de politie te werken, antwoordt u slechts dat het natuurlijk een risico was en herhaalt u dat het een mogelijkheid voor u bood om tegen de taliban te vechten. Het is echter weinig aannemelijk dat u ondanks dat u wist hoe gevaarlijk het werk was – u stelt immers dat de vriend via wie u de job kreeg het dorp moest verlaten omdat de taliban wist dat hij bij de arbaki werkte – en hoewel u voordien nooit een job had gehad, pas vlak voor uw vertrek voor de arbaki ging werken. Dat u daar bovendien dan al na één maand mee ophield omdat uw familie het u afraadde is eveneens bizar (CGVS p. 8-9 en 13). Voorts zijn uw verklaringen over de applicatieprocedure op z'n minst vaag te noemen. U stelt dat u een applicatiebrief moest laten ondertekenen door de politiechef, maar dat u deze brief niet zelf schreef en ook niet weet wat er in stond (CGVS, p. 13). U stelt dat u geen enkele training hebt gekregen alvorens u aan de slag ging bij de arbaki. Uw verklaring dat u pas een uitnodiging tot training zou krijgen nadat u voor de job geaccepteerd was maar dat u geen training kreeg omdat u er maar een maand werkte (CGVS, p. 13) is eveneens bedenkelijk. Voorts weten uw verklaringen over hoe de taliban na uw vertrek te weten kwam dat u bij de arbaki gewerkt had niet te overtuigen. U stelt dat de taliban na uw vertrek langskwam bij uw schoonvader om te zeggen dat ze van uw politiewerk wisten via een dorpeling die u bij een checkpoint had gezien – iets waardoor uw familie overigens geen problemen kreeg met de taliban (CGVS, p. 9 en 14). Het is echter verwonderlijk dat een dorpeling u pas bij de taliban verklikte na uw vertrek, terwijl u al twee maanden voordien was gestopt met werken voor de arbaki. Hierop gewezen stelt u slechts "ik weet het niet" en "ik weet wel zeker dat in mijn dorp niemand de taliban steunt", waarmee u geen overtuigende verklaring biedt. U stelt dat het ook kan zijn dat die persoon u pas wilde verklikken nadat u was vertrokken om te vermijden dat de taliban u iets zou aandoen en dat hij dan problemen zou krijgen met uw familie (CGVS, p. 14). Deze verklaring is weinig aannemelijk en botst overigens met uw verklaring dat niemand in uw dorp de taliban steunt. Tot slot dient opgemerkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nooit iets hebt vermeld over uw werk bij de arbaki. Gevraagd waarom u daar toen niets over vertelde, zegt u dat u er minder dan een maand gewerkt hebt en dat u toen nog niet wist dat u er problemen door had gekregen omdat uw moeder het u nog niet verteld had (CGVS, p. 14-15). Dit verklaart echter nog niet hoe het komt dat u, wanneer u op de DVZ specifiek naar uw werk gevraagd wordt, verklaart

huisman geweest te zijn (Verklaring DVZ, vraag 12). Gelet op het geheel van bovenstaande elementen kan er geen geloof gehecht worden aan uw werk bij de arbaki en uw beweerdelijke vrees in dit verband.

Daarnaast kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban naar aanleiding van de terugkeer van uw broer G. in Kabul. In dit verband dient vooreerst opgemerkt dat uw beweerdelijke problemen voortvloeien uit de asielmotieven die uw broer uiteenzette toen hij in 2011 een verzoek om internationale bescherming indiende in België en die eerder reeds ongeloofwaardig werden geacht. Er werd toen geoordeeld dat de verklaringen van uw broer verschillende tegenstrijdigheden bevatten en op meerdere punten niet plausibel of weinig gedetailleerd waren (zie beslissing CGVS 1112980, p. 2-3). U begint de uiteenzetting van uw relaas met het moment dat taliban leden zo'n 10 jaar geleden naar uw woning kwamen om u en uw broer mee te nemen, nadat uw broer brieven van de taliban met de eis om zich bij hen aan te sluiten had genegeerd (CGVS, p. 9-10 en 15). Net zoals bij uw broer blijven uw verklaringen omtrent deze ontvoeringen redelijk summier. U stelt dat u en uw broer naar andere plekken gebracht werden. U hebt echter geen idee waar uw broer toen mee naartoe werd genomen of wat ze daar met hem deden. U kan hierover niet meer zeggen dan dat hij voor 15-20 dagen werd vastgehouden en dat uw broer enkel vertelde hoe hij kon ontsnappen. Ook over de opdracht die de taliban aan uw broer gaf weet u niet veel te vertellen behalve dat hij een jongen met een zelfmoordbom ergens naartoe moest brengen (CGVS, p. 15). U stelt dat u nadat uw broer was weggebracht zelf ook werd meegenomen naar een andere plek, de madrassa van Alikhail, waar u na een tijdje werd vrijgelaten door bemiddeling van uw familie en dorpsouderen (CGVS, p. 10). Uw broer vermeldde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS echter helemaal niets over het feit dat u ook ontvoerd was geweest (zie notities persoonlijk onderhoud 1112980 (hierna: CGVS broer)). Gevraagd of uw broer later te weten is gekomen dat u ook was ontvoerd, antwoordt u dat jullie het hem niet zeiden omdat u werd vrijgelaten (CGVS, p. 15). Het is bedenkelijk dat uw familie dit nooit aan uw broer zou hebben verteld omdat ze niet wilden "dat hij ongerust zou zijn" maar dat jullie hem dan wel vertelden dat de taliban nog naar hem vroegen na zijn vertrek (CGVS, p. 15).

Na het vertrek van uw broer uit Afghanistan zou de taliban teruggekomen zijn naar uw woning en u opnieuw meegenomen hebben naar de madrassa in afwachting dat uw familie G. aan hen zou uitleveren. Hoewel u tweemaal voor een periode van 10 à 15 dagen ontvoerd werd naar de madrassa van Alikhail, kan u weinig vertellen over deze plek of wat u daar deed. Gevraagd om meer over deze periode te vertellen komt u niet verder dan dat er jongens aan het studeren waren in de madrassa, dat ze u daar hielden en dat ze u sloegen (CGVS, p. 11 en 16). Het kan echter verwacht worden dat u over dergelijke traumatische gebeurtenis op jonge leeftijd meer zou kunnen vertellen. Ook over uw tweede ontvoering door de taliban vermeldde uw broer niets ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS (zie CGVS broer). Dat jullie hem dat nooit verteld hebben om "hem niet nog triester of ongeruster" te maken is opnieuw weinig aannemelijk gelet op het feit dat dit direct gelinkt was aan de problemen waarvoor hij het land ontvlucht zou zijn.

U zou een tweede keer zijn vrijgelaten na bemiddeling van uw familie. U stelt dat de taliban jullie bleef lastigvallen nadien, maar dat u niet meer naar de madrassa moest gaan. Bovendien heeft de taliban u in die periode nooit gevraagd om u bij hen aan te sluiten. In het verleden had de taliban dit echter al aan uw vader gevraagd en later ook aan uw broer, die in de voetsporen van zijn mujahedin vader moest treden. Het is dan ook enigszins verwonderlijk dat ze, nadat uw broer hun eis had genegeerd en gevlucht was, dit nooit van u geëist hebben. Dat ze dit misschien niet vroegen "omdat er al een broer vermist was door hen" (CGVS, p. 16-17) is een weinig overtuigende verklaring.

U stelt dat de taliban aanvankelijk na het vertrek van G. wekelijks bij jullie langskwam om naar hem te vragen, maar dat jullie steeds zeiden dat jullie niets over hem wisten en geen contact met hem hadden. In realiteit bleef uw familie volgens uw verklaringen echter zeer geregeld (wekelijks of maandelijks) contact met G. onderhouden. Gevraagd hoe het komt dat de taliban nooit ontdekte dat jullie contact hadden met G., antwoordt u dat jullie het altijd verborgen probeerden te houden, het binnen de familie hielden en dat niemand van de familie het aan de taliban zou zeggen (CGVS, p. 11 en 16-17). Het is in dat opzicht dan ook zeer verbazend dat de taliban ontdekte dat G. ergens in de laatste maanden van het jaar 1398 (eind 2019 - begin 2020) in Kabul was omdat zijn vrouw dat de dag voor haar vertrek naar Kabul vertelde aan een vriendin van haar. U stelt dat uw schoonzus geld had uitgeleend aan een vriendin en dat ze aan die vriendin vertelde dat ze het geld terug wilde hebben omdat ze niet meer zou terugkeren naar het dorp en haar dan het hele verhaal vertelde – namelijk dat G. haar in Kabul zou oppikken om mee naar België te nemen (CGVS, p. 4-7 en 17). Dat uw schoonzus na 10 jaar stilzwijgen plots aan een vriendin de hele waarheid over G. zou vertellen, enkel en alleen omdat ze het geld terug wilde hebben, en dat zij daarbij niet aan de gevolgen dacht (CGVS, p. 17) is niet aannemelijk. Voorts dient opgemerkt dat de taliban, die

vrijwel meteen hierna te weten kwam dat G. in Kabul was, G. niet zijn gaan zoeken hoewel hij op dat moment nog in het land was en ze hem al 10 jaar lang aan het zoeken waren. Gevraagd waarom ze dat niet deden, stelt u weinig overtuigend dat uw moeder ontkende dat u uw schoonzus naar uw broer in Kabul bracht en dat de taliban er daardoor niet zeker van was (CGVS, p. 17).

Voorts is het bedenkelijk dat u diezelfde dag, nadat u uw schoonzus in Kabul had afgezet bij G., nog terugkeerde naar uw woning. U zou eerder die dag immers van uw moeder gehoord hebben dat de taliban was komen zeggen dat ze informatie hadden dat u G. had ontmoet. Uw verklaring dat uw broer u gerust stelde door te zeggen dat de taliban geen bewijs hadden, weet niet te overtuigen. Bovendien is het enigszins bizar dat u wel terugkeerde naar Zorabi, maar meteen naar de burens ging om daar gedurende 2 of 3 dagen binnen te blijven en opnieuw naar Kabul te vluchten (CGVS, p. 11 en 17-18).

U stelt dat de taliban in de periode dat u bij de burens verbleef een dreigbrief afleverde aan uw woning. Over de inhoud van deze brief blijken uw verklaring niet geheel consistent. Terwijl u op de DVZ verklaarde dat de brief een deadline bevatte en dat ofwel u ofwel uw broer zich bij de taliban moesten aanbieden (Vragenlijst DVZ, vraag 5), stelt u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat ze geen deadline gaven. Hierop gewezen stelt u dat u de brief ten tijde van uw interview op de DVZ niet had gelezen (CGVS, p. 18), hetgeen ten zeerste verbaast aangezien dit mee de aanleiding tot uw vertrek uit het land vormde. Eerder tijdens het persoonlijk onderhoud had u trouwens niet gezegd dat er nog een kans was om jullie bij de taliban aan te bieden, maar daarentegen dat u de bevelen van de taliban om uw broer uit te leveren had genegeerd en dat de taliban u zou doden waar ze u ook zouden treffen (CGVS, p. 11). In de brief zelf staat dan weer te lezen dat jullie de laatste kans kregen om enkel uw broer uit te leveren – en dus niet om u zelf bij de taliban aan te sluiten (zie vertaling dreigbrief). Deze verschillende inconsistenties ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder dient opgemerkt dat uw familie sinds uw vertrek uit Afghanistan geen problemen meer kende met de taliban. U stelt dat de taliban nog blijft vragen naar u en uw broer, maar dat uw familie het verhaal over G. steeds ontkent. Het is echter weinig aannemelijk dat de taliban uw familie zou geloven, aangezien ze al hadden ontdekt dat uw familie hier reeds eerder over had gelogen. Hierop gewezen, stelt u dat het vrouwen zijn en dat de taliban niets met vrouwen kan doen maar dat ze u wel iets zouden aandoen als u er zou zijn (CGVS, p. 18). Deze verklaring weet niet echt te overtuigen, te meer aangezien de taliban volgens uw verklaringen had gedreigd dat ze uw zoonje zouden meenemen als u en uw broer zich niet bij de taliban zouden aandienen (CGVS, p. 11 en 18).

Wanneer u tenslotte wordt geconfronteerd met het feit dat uw problemen voortvloeien uit het relaas dat reeds door uw broer werd uiteengezet en waar destijds geen geloof aan werd gehecht, stelt u dat u niet zou verder gaan op een verhaal dat niet geloofd werd als het niet waar zou zijn (CGVS, p. 19). Hiermee kan u de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Gelet op het geheel van bovenstaande elementen dient dan ook vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt in de zin van het vluchtelingenrecht.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Uw taskara en die van uw vader kunnen hoogstens jullie identiteit aantonen, hetgeen niet ter discussie staat. De paspoorten van uw schoonzus en haar dochter kunnen evenmin de door u aangehaalde problemen bewijzen. De Belgische identiteitsdocumenten van uw broer en zijn zonen hebben geen betrekking op uw asielmotieven als dusdanig. De dreigbrief van de taliban en de aangekaarte tegenstrijdigheden tussen deze brief en uw verklaringen werden reeds besproken. Evenmin kan de brief betreffende de aanvraag van een bankkaart de geloofwaardigheid van uw verklaringen herstellen, aangezien de documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Nog blijkt uit de aan uw dossier toegevoegde informatie waarover het CGVS beschikt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond op 07/07/2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van

aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouders.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM

maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. X). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, **UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security** van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een

hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing inzake zijn vluchtrelaas.

Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte geen geloof hecht aan zijn werkzaamheden als arbaki. Hij benadrukt dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd aangemaand om kort en bondig te zijn, zodat hij volhardt in het relaas zoals gedaan bij het CGVS. Hij stelt dat hij niet verantwoordelijk is voor het gegeven dat een dorpeling slechts na zijn vertrek de taliban inlichtte, waarbij het gegeven dat de commissaris-generaal dit “opmerkelijk” acht, nog niet impliceert dat het niet waar zou zijn.

Verzoeker gaat in op de ontvoering van zijn broer, evenals op zijn eigen ontvoering. Hij stelt dat zijn broer amper iets wist over zijn ontvoering, die erg traumatiserend was, zodat verzoeker hier ook niet meer over kan vertellen. Wat betreft zijn eigen ontvoering, benadrukt hij dat zijn familie zijn broer niet extra ongerust wilde maken en dat zij dit daardoor verzwegen. Verzoeker benadrukt dat hij nog steeds erg getraumatiseerd is door zijn ontvoering, waarvan hij alles onderdrukt. Het is onredelijk te verwachten dat hij in geuren en kleuren zou moeten vertellen wat hem overkomen is, zegt verzoeker.

Verzoeker gaat in op het gegeven dat zijn schoonzus aan een vriendin toevertrouwde dat haar man haar kwam ophalen in Kabul, waarbij hij stelt dat de commissaris-generaal niet kan stellen dat dit “vreemd” is om vervolgens het relaas in twijfel te trekken.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker stelt dat de situatie in zijn herkomstland drastisch is gewijzigd, waarbij de taliban het land volledig onder zijn macht en controle heeft, zodat verzoeker zich nergens in het land op een veilige manier kan vestigen. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal kort door de bocht gaat, in zijn beoordeling van de veiligheidssituatie. Hij verwijst naar verschillende rapporten, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie alleen nog maar zal verslechteren onder het taliban-bewind. Zo verwijst hij naar “United Nations Human Rights, Office of the High Commissioner, 24 augustus 2021” en “Country of Origin Information, Afghanistan: recent developments in the security situation, impact on civilians and targeted individuals”. Verder stelt verzoeker dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat hij nooit in Afghanistan heeft gewoond en thans bijna 2 jaar in België verblijft en volledig is verwesterd. Hij stelt dat de taliban mensen, die geruime tijd in het buitenland hebben verbleven, beschouwd als “verwesterd”, waarbij de situatie voor deze personen zeer gevaarlijk is geworden. Verzoeker benadrukt dat hij volledig is geïntegreerd en enkel nog de Westerse normen aandraagt. Verzoeker verwijst naar en citeert uit verschillende rapporten, waaruit de problematische situatie van “verwesterde” Afghanen blijkt, met name:

“UNHCR Position on returns to Afghanistan, Augustus 2021” en het rapport “Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek” van Nansen van oktober 2021. Tevens verwijst hij naar rechtspraak van het Hof van Justitie, inzake de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, en rechtspraak van de Raad.

Verzoeker stelt dat de taliban heeft aangekondigd dat asielzoekers na een terugkeer zullen worden beticht en dat een rechtbank over hun lot zal beslissen. Nog onder verwijzing naar voormeld rapport van Nansen, stelt verzoeker dat het erg moeilijk kan zijn voor Afghaanse onderdanen om een specifieke vervolging in dit kader te bewijzen nu de vervolging enerzijds vaak niet persoonlijk te staven is omdat de vervolgingsfeiten ingebed zitten in de manier waarop de Afghaanse samenleving de Afghaanse burgers behandelt in het algemeen, en het anderzijds vaak ook zo is dat het voor Afghaanse onderdanen die zijn teruggekeerd uit het Westen gaat om een toekomstige, vermoedelijke vervolging wegens hun gepercipieerde verwestering, en er opnieuw geen bewijs uit het verleden voorhanden is. Bovendien zal de vervolging niet beperkt zijn tot specifieke daden, maar in het algemeen vaak een samenloop zijn van verschillende elementen, aldus verzoeker, die op basis van het *“Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection”* van UNHCR van 6 november 2002, waaruit hij citeert, meent dat dit voldoende is om de drempel van vervolging te bereiken.

Verzoeker concludeert, wat betreft de verwestering als volgt:

“NANSEN komt tot de conclusie dat personen die gedurende lange tijd in het Westen verbleven hebben een specifiek risico op vervolging lopen omwille van gepercipieerde verwestering. De impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghaanse onderdanen is erg groot. Enerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden, anderzijds lopen ze een groot risico omwille van de terugkeer an sich”.

Tevens wijst hij op een arrest van de Raad, waarbij hij stelt dat: *“In het arrest van 27 november 2020 kende Uw Raad de vluchtelingenstatus toe omdat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker wordt blootgesteld aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging”*

Verzoeker stelt verder dat, hoewel de taliban vrede en stabiliteit beloven, deze beloften met veel scepsis worden onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind, zo stelt verzoeker, waarbij op hun eerste persconferentie op 17 augustus 2021, nadat ze de controle over Kabul hadden overgenomen, de woordvoerder verklaarde dat de taliban geen wraakacties zal ondernemen. Verzoeker stelt echter dat dit wordt tegensgesproken door de landeninformatie, met name de *“Danish Immigration Service, Afghanistan: recent developments in the security situation, impact on civilians and targeted individuals, September 2021”*

Verzoeker gaat in op het door de taliban beoogde rechtssysteem dat is gebaseerd op een strikte interpretatie van de sharia, waarbij er straffen worden gehanteerd die volgens UNAMA wreed, onmenselijk en vernederend zijn.

Hij citeert uit het rapport van Nansen van oktober 2021, waarin voorbeelden worden aangehaald van dergelijke bestraffingen en waarbij Nansen concludeert dat: *“NANSEN is van mening dat deze beperkende praktijken, alsook grove mensenrechtenschendingen door toedoen van de Taliban neerkomen op onmenselijke of vernederende behandeling of vervolging. Aangezien de Taliban heden Afghanistan regeren, moet niet langer de vraag worden gesteld of er voldoende bescherming is tegen hun mensenrechtenschendingen. Afghanen die niet werkelijk de strikte interpretatie van de sharia volgen, moeten aanspraak kunnen maken op internationale bescherming. Sterker nog. Afghaanse onderdanen die langere tijd in het buitenland hebben gewoond of niet recentelijk onder de Taliban-regering hebben geleefd, lopen een bijzonder groot risico om als overtreders van de regels te worden beschouwd. Een ‘verwesterde’ Afghaanse onderdaan die aldus voor langere tijd in het buitenland verblijft, loopt een zeer groot risico te worden vervolgd in de zin van het VN-vluchtelingenverdrag. De cumulatie van de verschillende vervolgingsgronden leidt ertoe dat hij/zij moet worden erkend als vluchteling in de zin van het VNvluchtelingenverdrag/ subsidiaire bescherming.”*

Verzoeker geeft aan dat er sinds de machtsovername reeds 400 Afghanen zijn gedood, maar dat het werkelijke aantal waarschijnlijk veel hoger ligt. Aldus kan de commissaris-generaal bezwaarlijk beweren dat verzoeker kan terugkeren naar Afghanistan en er een menswaardig leven kan leiden, zo stelt verzoeker.

Afsluitend concludeert verzoeker als volgt: *“De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofdorde erkend worden als vluchteling. Subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.”*

2.2. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgend stuk toe: NANSSEN Note, 3-21, “Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek”, oktober 2021.

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal heeft op 17 april 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- *EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022*
- *EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022*
- *EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,*
- *EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,*
- *EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022*
- *EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022*
- *EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023.*

3.2. Verzoeker heeft op 10 april 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt, waarbij hij een kopie van zijn arbaki kaart en een kopie van zijn bankkaart voegt. Ter terechtzitting toont verzoeker de originelen hiervan.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk

voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. De Raad wijst er in deze ook op dat de commissaris-generaal de door hem gehanteerde landeninformatie heeft geactualiseerd, middels de aanvullende nota van 17 april 2023.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar zijn herkomstland te worden vervolgd door de taliban naar aanleiding van de problemen van zijn oudere broer, die alhier de subsidiaire beschermingsstatus heeft, evenals omwille van zijn werkzaamheden bij de lokale Afghaanse politie. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas, op grond van de volgende overwegingen:

(a) er kan geen geloof worden gehecht aan de werkzaamheden voor de arbaki en de daaruit voortvloeiende problemen, waarbij (i) verzoekers verklaringen omtrent zijn motivatie om bij de arbaki te werken weinig overtuigend zijn; (ii) het weinig aannemelijk is dat verzoeker, ondanks de risico's, pas vlak voor zijn vertrek bij de arbaki ging werken en dat terwijl hij nooit eerder een job had gehad; (iii) verzoeker al na één maand ophield met zijn werk omdat zijn familie het afraadde; (iv) verzoekers verklaringen over de applicatieprocedure bijzonder vaag en bedenkelijk zijn; (v) het verwonderlijk is dat een dorpeling verzoeker pas verklikte bij de taliban na zijn vertrek, niettegenstaande dat hij reeds twee maanden voor zijn vertrek was gestopt bij de arbaki; (vi) verzoeker bij DVZ niets heeft vermeld over zijn werk bij de arbaki, waarbij de verklaring dat hij op dat ogenblik nog geen problemen kende hierdoor, niet verklaart waarom hij bij DVZ verklaarde huisman te zijn geweest;

(b) er kan geen geloof worden gehecht aan de problemen met de taliban naar aanleiding van de terugkeer van verzoekers broer naar Kabul, waarbij (i) verzoekers problemen voortvloeien uit de asielmotieven van zijn broer, die reeds ongeloofwaardig werden geacht; (ii) verzoekers verklaringen over de ontvoeringen van hemzelf en zijn broer summier zijn; (iii) verzoekers broer de ontvoeringen van verzoeker zelf nooit heeft vermeld bij zijn beschermingsverzoek; (iv) verzoeker kan weinig vertellen over de plek waar hij tweemaal voor een periode van 10 à 15 dagen werd ontvoerd; (v) het opmerkelijk is dat de taliban nooit hebben geëist dat verzoeker zich bij hen zou aansluiten; (vi) het opmerkelijk is dat de vrouw van verzoekers broer een vriendin zou hebben verteld over het gegeven dat haar man naar Kabul kwam om haar op te halen, waarbij elk contact met verzoekers broer gedurende tien jaar volstrekt geheim werd gehouden om geen problemen te krijgen met de taliban; (vii) het opmerkelijk is dat de taliban verzoekers broer niet kwamen zoeken in Kabul, niettegenstaande dat zij wisten dat hij daar was en zij reeds tien jaar op zoek waren naar hem; (ix) het bedenkelijk is dat verzoeker nadat hij zijn schoonzus in Kabul afzette, nog terugkeerde naar Zorabi om aldaar gedurende 2 à 3 dagen binnen te blijven bij burens en vervolgens terug naar Kabul te vluchten; (x) er sprake is van inconsistente verklaringen omtrent de inhoud van de dreigbrief; (xi) verzoekers familie geen problemen meer heeft gekend met de taliban, sinds zijn vertrek, niettegenstaande dat zij reeds eerder hadden gelogen tegen de taliban en de taliban eerder dreigde om verzoekers zoontje mee te nemen indien hijzelf en zijn broer zich niet zouden aanbieden bij de taliban.

5.1.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.4. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.5. Wat betreft zijn werk bij de arbaki, stelt de Raad vast dat verzoeker bij zijn aanvullende nota een kopie heeft overgemaakt van zijn arbaki-kaart, evenals van zijn bankkaart die hij in functie van zijn job als arbaki kreeg. Ter terechtzitting heeft verzoeker de originelen hiervan getoond. Wat betreft deze stukken, dient evenwel te worden vastgesteld dat uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude", 14 januari 2021) blijkt dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afghaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er

zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Aan de voorgelegde stukken kan dan ook maar beperkte bewijswaarde worden gehecht. Er wordt aan herinnerd dat de commissaris-generaal, en bijgevolg ook de Raad, de voorgelegde stukken absolute bewijswaarde mogen ontzeggen wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (zie RvS 27 februari 2001, nr. X). Bij verwerping van de aangebrachte stukken, dient de commissaris-generaal noch de Raad aan te tonen dat ze vals zijn, maar volstaat het duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar hun oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten, *quod in casu* (RvS 18 juni 2004, nr. X; RvS 7 oktober 2003, nr. X; RvS 18 juni 2003, nr. X). Hoewel verzoeker middels zijn aanvullende nota aldus een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken niet om in deze stand van zaken aan te tonen dat verzoeker daadwerkelijk werkzaam was als arbaki, in de door hem weergegeven omstandigheden. Bijgevolg moet verder worden nagaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.1.6. Wat betreft de afgelegde verklaringen over zijn werkzaamheden bij de arbaki, volhardt verzoeker in zijn relaas zoals uiteengezet bij DVZ. Hij stelt hierbij dat hij bij DVZ amper de tijd kreeg om iets te vertellen en steeds werd aangemaand om kort en bondig te zijn. In zoverre verzoeker dit korte tijdsbestek aanwendt als reden waarom hij zijn werkzaamheden bij de arbaki niet heeft vermeld bij DVZ, merkt de Raad vooreerst op dat een kandidaat-vluchteling de verplichting heeft om zijn of haar volledige medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn of haar asielaanvraag en het aan hem of haar is om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Belgische asielinstanties, en dit reeds vanaf het eerste gehoor bij de DVZ. Van verzoeker kon worden verwacht dat hij zijn werkzaamheden bij de arbaki zou vermelden bij DVZ, ook indien hij slechts één maand hiervoor heeft gewerkt en ook indien hij op het ogenblik van het gehoor nog geen uitdrukkelijk vluchtmotief hieraan ontleende. Het algemene en ongefundeerde betoog in het verzoekschrift dat hij werd aangemaand om kort en bondig te zijn, doet hieraan geen afbreuk. Alleszins, dient de Raad op te merken dat de bestreden beslissing ruimer gemotiveerd is dan dat. De Raad wijst er in deze op dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vaststellingen in verband met zijn verklaringen en de door hem neergelegde documenten op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat verzoekers relaas aan geloofwaardigheid ontbreekt.

Zo stelde de commissaris-generaal tevens dat: *“Vooreerst dient opgemerkt dat uw verklaringen omtrent uw motivatie om bij de arbaki te werken weinig overtuigend zijn. U stelt dat u voor de arbaki wilde werken omdat u zag wat de taliban in uw regio deed en dat u niet indirect tegen de taliban kon vechten maar wel indirect via die job. Gewezen op het feit dat u en uw familie al eerder problemen hadden gehad met de taliban en gevraagd of het dan geen risico was om bij de politie te werken, antwoordt u slechts dat het natuurlijk een risico was en herhaalt u dat het een mogelijkheid voor u bood om tegen de taliban te vechten. Het is echter weinig aannemelijk dat u ondanks dat u wist hoe gevaarlijk het werk was – u stelt immers dat de vriend via wie u de job kreeg het dorp moest verlaten omdat de taliban wist dat hij bij de arbaki werkte – en hoewel u voordien nooit een job had gehad, pas vlak voor uw vertrek voor de arbaki ging werken. Dat u daar bovendien dan al na één maand mee ophield omdat uw familie het u afraadde is eveneens bizar (CGVS p. 8-9 en 13). Voorts zijn uw verklaringen over de applicatieprocedure op z'n minst vaag te noemen. U stelt dat u een applicatiebrief moest laten ondertekenen door de politiechef, maar dat u deze brief niet zelf schreef en ook niet weet wat er in stond (CGVS, p. 13). U stelt dat u geen enkele training hebt gekregen alvorens u aan de slag ging bij de arbaki. Uw verklaring dat u pas een uitnodiging tot training zou krijgen nadat u voor de job geaccepteerd was maar dat u geen training kreeg omdat u er maar een maand werkte (CGVS, p. 13) is eveneens bedenkelijk. Voorts weten uw verklaringen over hoe de taliban na uw vertrek te weten kwam dat u bij de arbaki gewerkt had niet te overtuigen. U stelt dat de taliban na uw vertrek langskwam bij uw schoonvader om te zeggen dat ze van uw politiewerk wisten via een dorpeling die u bij een checkpoint had gezien – iets waardoor uw familie overigens geen problemen kreeg met de taliban (CGVS, p. 9 en 14). Het is echter verwonderlijk dat een dorpeling u pas bij de taliban verklikte na uw vertrek, terwijl u al twee maanden voordien was gestopt met werken voor de arbaki. Hierop gewezen stelt u slechts “ik weet het niet” en “ik weet wel zeker dat in mijn dorp niemand de taliban steunt”, waarmee u geen overtuigende verklaring biedt. U stelt dat het ook kan zijn dat die persoon u pas wilde verklikken nadat u was vertrokken om te vermijden dat de taliban u iets zou aandoen en dat hij dan problemen zou krijgen met uw familie (CGVS, p. 14). Deze verklaring is weinig aannemelijk en botst overigens met uw verklaring dat niemand in uw dorp de taliban steunt.”* Deze overwegingen zijn pertinent

en worden door de Raad overgenomen. Verzoeker slaagt er niet in om deze overwegingen te verklaren of in een ander daglicht te plaatsen. Dat verzoeker het niet in de hand zou hebben dat zijn dorpeling hem pas na zijn vertrek heeft verklikt, doet geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen dienaangaande. In deze benadrukt de Raad ook dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, moeten noch de commissaris-generaal noch de Raad bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft.

5.1.6. Wat betreft de problemen, gelinkt aan de eerdere problemen die zijn oudere broer – die alhier de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend – met de taliban kende, benadrukt verzoeker het traumatische karakter van de ontvoeringen door de taliban, zowel voor hemzelf als voor zijn broer. Hij stelt dat hij nog steeds onderdrukt wat er allemaal met hem gebeurd is, zodat niet kan worden verwacht dat hij dit in geuren en kleuren uit de doeken zou doen tegen een persoon die hij niet kent. Hoewel kan worden aangenomen dat bepaalde traumatische gebeurtenissen een invloed kunnen hebben op de mogelijkheid om hierover gedetailleerde verklaringen af te leggen, dient de Raad vast te stellen dat *in casu* geen gegevens voorhanden zijn dat verzoekers mentale problemen en angsten hem verhinderd hebben coherente, nauwkeurige en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Zo heeft hij bij de “Vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ DVZ” dd. 14 oktober 2020, ontkennend geantwoord op de vraag of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden voorhanden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (zie AD, “vragenlijst procedurele noden”, vraag 1). Verzoeker heeft ook nergens in de loop van de procedure melding gemaakt van het gegeven dat hij zodanige mentale problemen zou hebben, dat dit hem zou verhinderen om coherente en concrete verklaringen af te leggen. Er liggen zo ook geen medische stukken voor, waarin wordt geattesteerd dat verzoekers mentale problemen hem zouden verhinderen om gedetailleerde verklaringen af te leggen. Op grond van een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, kan ook niet worden vastgesteld dat de *protection officer* erg kritisch of zonder empathie te werk zou zijn gegaan. In deze omstandigheden, kan verzoeker dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het onredelijk is dat van hem verwacht wordt dat hij meer gedetailleerde verklaringen zou moeten kunnen afleggen over de ontvoeringen door de taliban. Door verder nogmaals te benadrukken dat zijn familie niets vertelde over zijn ontvoeringen aan zijn oudere broer, om hem niet nog extra ongerust te maken, brengt hij de beoordeling van de commissaris-generaal niet aan het wankelen, noch werpt hij hiermee een nieuw licht op de zaak.

5.1.7. Verzoeker gaat verder in op de motieven in de bestreden beslissing, aangaande de onaannemelijk dat zijn schoonzus – na een geheimhouding van tien jaar – aan haar vriendin zou vertellen dat haar man, verzoekers broer, naar Kabul zou afreizen om haar op te halen. Door louter te benadrukken dat het niet om zomaar een vriendin ging, doch wel om iemand die zij vertrouwde, zelfs genoeg vertrouwde om geld aan uit te lenen, brengt verzoeker de gedane beoordeling geenszins aan het wankelen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat: *“Gevraagd hoe het komt dat de taliban nooit ontdekte dat jullie contact hadden met G., antwoordt u dat jullie het altijd verborgen probeerden te houden, het binnen de familie hielden en dat niemand van de familie het aan de taliban zou zeggen (CGVS, p. 11 en 16-17). Het is in dat opzicht dan ook zeer verbazend dat de taliban ontdekte dat G. ergens in de laatste maanden van het jaar 1398 (eind 2019 - begin 2020) in Kabul was omdat zijn vrouw dat de dag voor haar vertrek naar Kabul vertelde aan een vriendin van haar. U stelt dat uw schoonzus geld had uitgeleend aan een vriendin en dat ze aan die vriendin vertelde dat ze het geld terug wilde hebben omdat ze niet meer zou terugkeren naar het dorp en haar dan het hele verhaal vertelde – namelijk dat G. haar in Kabul zou oppikken om mee naar België te nemen (CGVS, p. 4-7 en 17). Dat uw schoonzus na 10 jaar stilzwijgen plots aan een vriendin de hele waarheid over G. zou vertellen, enkel en alleen omdat ze het geld terug wilde hebben, en dat zij daarbij niet aan de gevolgen dacht (CGVS, p. 17) is niet aannemelijk.”* In de mate dat verzoeker thans stelt dat zijn schoonzus het uitgeleende geld nodig had om haar man te gaan opzoeken en met hem het land te verlaten, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker hiervan eerder geen enkele melding heeft gemaakt. Dit betoog betreft een louter *post factum* betoog, waarmee hij de vastgestelde onaannemelijkheid tracht te verschonen, doch dit is niet ernstig. Waar verzoeker aangeeft dat het gegeven dat de commissaris-generaal de gang van zaken “vreemd” vindt, niet volstaat om het argument te gebruiken om het relaas in twijfel te trekken, herhaalt de Raad dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen kan worden afgeleid, zoals *in casu*. De Raad herhaalt ook andermaal dat de motivering als geheel moet worden gelezen en

niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vaststellingen in verband met zijn verklaringen en de door hem neergelegde documenten op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat verzoekers relaas aan geloofwaardigheid ontbreekt. De Raad stelt hierbij vast dat verzoeker de overige motieven in de bestreden beslissing, aangaande zijn problemen gelinkt aan de problemen van zijn broer, evenals de motivering omtrent de hieromtrent neergelegde documenten, onbesproken laat. Deze motieven, die in de bestreden beslissing kunnen worden gelezen, zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

5.1.8. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

5.1.9. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.10. Verzoeker wijst er verder in zijn verzoekschrift nog op dat hij bijna twee jaar in België verblijft, waarbij Afghanen die beschouwd worden als “verwesterd” het risico lopen om te worden bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord door de taliban.

5.1.11. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the*

Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*"– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische

karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79)

5.1.12. De Raad herhaalt dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat in zijn hoofd sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. De Raad dient op te merken dat verzoeker niet verder komt dan het verwijzen naar het gegeven dat hij reeds twee jaar in België is – waarbij de Raad ervan uitgaat dat de stelling in het verzoekschrift dat hij nooit in Afghanistan heeft gewoond berust op een materiële vergissing – volledig is geïntegreerd en enkel nog de Westerse waarden deelt. Verzoeker brengt evenwel geen enkele concrete informatie aan, die op zijn persoonlijke situatie betrekking

heeft, en die invulling geeft aan de voorgehouden integratie en de eigenmaking van de Westerse waarden. Verzoekers betoog mist dan ook de nodige persoonlijke invulling en concretisering.

5.1.13. De duur van zijn verblijf in België sinds augustus 2020, *in casu* amper drie jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Verzoeker was bovendien reeds meerderjarig op het moment dat hij Afghanistan verliet, zodat kan worden aangenomen dat hij al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Er blijkt ook dat verzoeker actief deelnam aan het Afghaanse leven. Verzoeker heeft tevens een vrouw en kind in Afghanistan. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Verzoeker heeft bovendien nog een familiaal netwerk in Afghanistan, met wie hij contact onderhoudt, zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen (zie notities persoonlijk onderhoud, NPO, p. 7).

5.1.14. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban.

5.1.15. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

5.1.16. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen. De verwijzing naar het arrest van de Raad, doet hier niet anders over oordelen. Losstaand van de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen, dient elk verzoek op zijn eigen merites te worden beoordeeld. Het door verzoeker geciteerde arrest had betrekking op een verzoeker die zijn verwestering zeer concreet had uitgewerkt, waarbij hij onder meer werd geadopteerd door een Belgische vrouw met een christelijke achtergrond en een liefdesrelatie onderhield met een niet-moslim.

5.1.17. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

5.1.18. Waar verzoeker nog wijst op een leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of

vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Door aldus louter te verwijzen naar algemene informatie, toont verzoeker geen persoonlijke vervolgingsvrees aan.

5.1.20. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren

vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor

internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. X; RvS 8 februari 2018, nr. X; RvS 29 mei 2018, nrs. X en X; RvS 28 mei 2021, nr. X).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP

omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Baghlan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker maakt geen gewag van individuele elementen om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid bij terugkeer naar Afghanistan.

5.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. In de mate dat verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zou opwerpen, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn raadsman en een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES